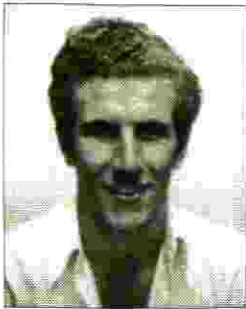

בכר מיקו - אברהם

יליד 1926, מקווה ישראל

גיוס לפלמ"ח ב-1945, הצטרף לרשת גרעון ב-1946

כינוי: ברנאר

ה ע ס נ ה ר י ע ' 0

ונאלצנו להתמודד מול אלפי פליטים עם קשיים ובעיות אותן נשאו מימי המלחמה ודרך כל אירופה. נדרשנו לפתור להם בעיות אישיות ומקרים מיוחדים, כמו למשל בקשתם לאשר להם להכות קבוצה של שבויים גרמנים, אשר נותרו עדיין כלואים בקצה המחנה. או הצורך לוודא שדרישתם לקבלת שמיכות, ביגוד ומיטות אינה מיועדת למעשה לטובת מכירת הציוד בשוק השחור.

במקביל, עסקנו בהכנת אוניות המעפילים, אשר נרכשו והובאו לנמלי הדרום. העבודות כללו בניית הדרגשים, זיוד האוניות והעמסתן במזון אותו רכשנו באמצעות סיענים מקומיים בשוק השחור. לדוגמא, ה"אקסודוס" שהגיעה מארה"ב היתה למעשה אוניית נוסעים ונאלצנו לפרק את הריהוט המפואר שלה לצורך הכנת מקום לקליטת העולים, כמו גם להכינה לעימות אלים כמעט ודאי עם הבריטים.

יש לציין שבמשך כל התקופה, למרות היותנו בלתי חוקיים ופעלנו כביכול בחשאיות, נמנעו הצרפתים מלשכש את עבודתנו, ואף סייעו לנו בהרבה מקרים. מפקד המשטרה המקומי, למשל, היה בקשר טוב איתנו, וכאשר הופיעו יום אחד במרסיי, שני אנשי עליה ב' בדרכונים זרים, אמר לי מפקד המשטרה שהוא מודע לבואם ולזהותם האמיתית של השניים, והמליץ שנורה לשניים לעזוב את העיר.

מתקופה זו זכור לי במיוחד המפגש עם תיארה שעבדה במזכירות "החלוצין" ושטיפלה בין היתר בדואר אשר הגיע עבורנו מהארץ. 6 שנים מאוחר יותר נישאנו.

באוקטובר 1948 עזבתי את מרסיי, יחד עם סם הילל, באוניה "אנצו סירני" (רונדינה), אך עוד בטרם הספקתי להגות מהביקור במולדת, הוחזרתי לאיטליה והצטרפתי לגרעונים שישבו אז ברומא בוילה יפה בווייה-קסיה, שם היתה ממוקמת תחנת האלחוט. בסמוך לה במונטה מריו היתה לנו מעבדה לבניית מכשירי קשר.

באיטליה היתה אז פעילות אינטנסיבית הקשורה לרכש, הן עבורנו והן מניעת רכש מהערבים. אנו סייענו כגרעונים לפעילות זו ולמדתי להעריך את אנשי היחידה המיוחדת, שפעלו בהצלחה רבה, גם בחברים אמיתיים.

כאשר נפתחה ב-1949 השגרירות הישראלית בווינה רינו, 2, העברנו את תחנת האלחוט אליה ומיקמנו אותה בקומה

נולדתי במקווה ישראל בשנת 1926. למדתי בבית הספר לבנים ובאליאנס בת"א, המשכתי בבית החינוך בקרית עבודה, היא חולון, וסיימתי ללמוד בגימנסיה "השכלה" בת"א.

בנעורי הצטרפתי ל"הגנה", ובשנת 1945 גוייסתי לפלמ"ח. שרתתי בפלוגה ב' של הגדוד השני אשר ישבה בגבעת ברנר. בסוף שנת 1945, השתתפתי בקורס הראשון לאלחוט של הפלמ"ח, אשר התקיים בשפיים, וחזרתי לשמש אלחוטאי במטה הגדוד. כליל הגשרים השתתפתי בפיוץ גשר עזה.

בקיץ 1946 כשאני מצוייד בדרכון מנדטורי וחליפה מהחנות של "האס את אוסולוד" (רח' אהר העם פינת נחלת בנימין ת"א), נשלחתי לאירופה. איתי יחד היו זכי (זכריה) קיני ושמשון לוטן. נאמר לנו להגיע כפראג לכתובת: יוזופובסקיה אויצה 8. שם פגשנו את אפרים דקל אשר שיגר אותי ברכבת, למסע בן 32 שעות לפריס, וממנה למרסיי. לצבר היוצא לחו"ל בפעם הראשונה, נראתה נסיעה זו כאחת שלא תסתיים לעולם.

במרסיי היו באותה עת, מספר מחנות להם ניתנו כינויים ארץ-ישראליים. אנו, הגרעונים, התגוררנו במחנה "זבולון". במחנה זה פעלה תחנת אלחוט לקשר עם הארץ, עם פריס ועם האוניות, ובו העברנו קורס אלחוט לקבוצה שבחרנו מקרב העולים, על מנת להכשירם לעבודה כגרעונים. מאוחר יותר העברנו את התחנה למחנה "מזרע" (MAZARGUES). עיקר העולים רוכזו במחנה גרנד-ארנס, שם הוכנו לקראת העלאתם לאוניות, ביניהן גם ל"אקסודוס".

במשך מספר שבועות שימשתי מפקד מחנה זו, ומחנה טרן, המרוחק יותר. במחנה סן-ג'רום ("סג'רה) רוכזו המזון והציוד לעולים שנרכש בעיקרו בידי הג'וינט. במחנה זה היתה לנו גם מעבדה, בה הורכב ציוד הקשר לשימוש באוניות. בין הטכנאים שעבדו בה היו שני הסקוטים מגלאזגו: סם הלל ורב סינקלר. ב"סג'רה" פעלה גם המעבדה לזיוף דרכונים אשר שימשו את עליה ד', בראשה עמדה שולה ארלוזורוב (בתו של חיים).

תקופה זו לא היתה קלה: היינו צעירים, בני 20 בקושי,

בכל מקרה, עזבתי במאי 1950 את איטליה. הגעתי ארצה באונייה BOREA אשר הובילה, מלבד מטען של תותחים ותחמושת, גם את האופנוע שקניתי ברומא. בארץ סידר לי ישראל דיקנשטיין ז"ל עבודה בתעשייה הצבאית, שם עבדתי עד שנת 1955. באותה שנה עלה הצורך לשלוח אלוטון לשגרירות במוסקבה. במאי יצאתי עם תיארה ובני בן השנה - ירון, למוסקבה, ועד קיץ 1957 שימשתי אלוטאי וקב"ט בשגרירות. תיארה עבדה כמוזכרת השגריר, יוסף אבידה. בשנת 1959, יצאתי לשליחות נוספת עם משפחתי, הפעם לפריס, שם הייתי אחראי על תח"ל ב' - תחנה שעבדה מול ארצות צפון אפריקה במסגרת העלאת היהודים ממרוקו, טונים ואלג'יריה. בפריס נולד בני השני - דן. שבתי ארצה בשנת 1962 וזומנתי לראיון קבלה לעבודה בטחונות במסגרת מוסד ממלכתי אליו התקבלתי ובו עבדתי עד לפרישתי ב-1983.

העליונה בשגרירות. אנו הגדעונים המשכנו בפעילותיותנו מתוך השגרירות ולעיתים ללא אהדתם הרבה של אנשי משרד החוץ. זאת כפי שעולה מהמברק הבא אשר שלח נציג משרד החוץ (אילן) לאגף החקר ("דעת") במשרד החוץ ב-10.2.50:

הנדון: גדעונים

1. אחד הגדעונים, האחראי לתחנה בשם מיקו, אינו מקבל כל עול ומשמעת, נסע במשך השבועיים האחרונים פעמיים לנפולי, לתקופה של מספר ימים מבלי להודיע לי על כך. אחרי שובו הוא מוצא כל מיני תירוצים להצדקת נסיעותיו.
2. דעתם של אנשי משרד הבטחון כאן היא שהגדעונים נמצאים כבר יותר מדי זמן בחו"ל והתקלקלו. מיקו הנ"ל נמצא כבר 3 שנים בחו"ל. איש משרד הבטחון סיפר לי שאת דעתו הנ"ל מסר לגד קוזלובסקי עם המלצה להחזיר את כל הגדעונים ארצה ולהביא במקומם חדשים.

בכר תיארה (לבית בינשטוק)

הצטרפה למוסד ב-1947

עלתה לארץ ב-1949

ה ע ס N ה ר י ס ' O

הבניינים נהגנו לפגוש, חברותי ואני, את החברה מישראל שבלטו בהופעתם המרושלת. ב-1947, פגשתי חבר מתנועת הנוער בפריס, שניהל את המשרד של "החלוץ", ואשר ריכז את כל מחנות המעבר לעולים במרסיי וסביבתה. התבקשתי על ידו לבוא ולעבוד ב"החלוץ". עבדתי שם כמזכירה עד 1949. בצד העבודה השוטפת, רכזתי גם את רשימות העולים שהגיעו למרסיי, ומיינתי את מאות המכתבים שהגיעו עבורם. במרסיי, הכרתי את מיקו, לו נישאתי בשנת 1953, ובנוכחמבר 1949, עליתי ארצה.

בניגוד לרוב סיפורי האנשים באסופה זו, לא נשלחתי מהארץ לעבודה בעליה ב'. נולדתי בהאג שבהולנד. ב-1940, עם התקרבות האיום הנאצי, נאלצנו לעזוב את הולנד לצרפת, בה הסתתרנו ונדרדנו בתעודות מזוייפות אשר השגנו לעצמנו. בתום המלחמה, נכנסתי לבית ספר למדריכים ליד פריס, כדי לעבוד באחד מבתי היתומים היהודיים הרבים, אשר נפתחו בתקופה ההיא בצרפת. אחרי שנת לימודים, נשלחתי למרסיי ע"י ארגון יהודי בשם OPEJ. במשך שנה עבדתי בבית ילדים שהיה בבנין יפה אותו שכרה הקהילה היהודית ושהיה ממוקם בקרבת הוילה אשר בה גרו ועבדו הארצישראלים. על השביל שחיבר בין